

РЕШЕНИЕ

№ 36911

гр. София, 24.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3627** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на М. В. Ч., гражданин на Р. Ф., родена на г., със съдебен адрес – П., [улица], ет. 1, офис 1, чрез адв. В. М., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“, за Република България, издаден въз основа на Заявление № 25000533 от 18. 02. 2025 г. от Завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в С. П. – Р. Ф., на основание чл.10 ал.1 т.17 и т.24 ЗЧРБ.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Оспорва мотивите за отказ по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип "D", вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в Република България, при представяне на всички изискуеми документи. Претендира, че не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Допълнително излага, че по делото е налице положително становище от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). Твърди също, че липсата на конкретни мотиви за отказа пречатствала правото на защита. Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката на административния орган за издаване на виза.

Твърди, че с него се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 6 и чл.8 на Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В о.с.з. жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Чрез процесуалния си представител представя писмени бележки, претендира разноски по делото.

Ответникът - Ръководителя на консулското представителство на Република България в С. П. – Р. Ф., редовно призован не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 18. 02. 2025 г., жалбоподателя М. В. Ч., гражданин на Р. Ф., родена на г., е подала искане в Генералното консулство РБ в С. П., за получаване на виза за краткосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – търговски представител на регистрирано в БТПП търговско представителство на чуждестранно юридическо лице.

По делото са представени доказателства, че жалбоподателя има вписано търговско представителство, надлежно регистрирано в Българската търговско-промишлена палата (БТПП) с Решение от 13.03.2024 г. и в регистър БУЛСТАТ с ЕИК[ЕИК]. Видно от удостоверението от Агенцията по вписванията, към 16.07.2024 г. субектът е със статус „развиващ дейност“. Сертификат № 1556/17.04.2025 г. Удостоверение от Агенцията по вписванията, Нотариален акт от 2013 г. /л46-48/, банково удостоверение от „Юробанк България“ АД от 15.11.2023 г., с визирани налични парични средства в р-р на 7050 евро, /л.49-51/, 3 бр. визи.

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено (стр. 83) писмо рег. № УРИ 5382р-2357 / 28. 04. 2025 г. на началник сектор „Миграция“ при ОД на МВР Б., с което са констатирани неясноти, относно заявената цел. Представено е и становище от Държавна агенция "Национална сигурност", с което е изразено положително становище, досежно жалбоподателя.

На 05. 05. 2025 г. Ч. получила отказ за издаване на виза /стр. 56/ по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, като е посочена и забележка – основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ.

С жалба от 20. 05. 2025 г. по описа на АССГ, депозирана чрез пощенски оператор на 19. 05. 2025 г., жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима. Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателят на 05.05.2025г./л.56/, а жалбата до съда е подадена на 19.05.2025г.,чрез МВНР. Съдът приема, че жалбата срещу отказа е в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 43 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира за засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).В случая жалбоподателят претендира засягане правото и закрепено в чл. 6 и чл. 8

ЕКПЧ.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ. Отказа за издаване на виза е издаден от ЗКС Г. Б., определена за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 11 / 22. 07. 2024 г. /стр. 59/ на генералния консул на Република България в С. П. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 57), поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с приета с Постановление № 198 на Министерския съвет от 2011г., (обн., ДВ, бр. 55 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 60 от 2014 г., бр. 57 от 2015 г., бр. 5 и 27 от 2019 г., бр. 62 от 2021 г., бр. 36 от 2022г. и бр. 4 от 2025г.) /Наредбата/. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение №7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законово основание за отказ. Видно от заявлението, жалбоподателят М. В. Ч., гражданин на Р. Ф., родена на 27. 11. 1972 г., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д".

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, които гласят следното:

-т.17-отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

т. 24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване;

От така посочените правни основания, очевидно фактическите основания на постановеният отказ са свързани с документите представени от апликанта които не са оспорени от страната, че са налице основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал. 1, по т.17 и т. 24 от ЗЧРБ

посочени в обжалвания административен акт.

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В случая определения за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 11 / 22. 07. 2024 г. на Генералния консул на Република България в С. П. е издал обжалвания отказ без да направи това.

От изложените в мотивите на обжалвания отказ обстоятелства нито едно не може да бъде отнесено към хипотезите, предвидени в посочените т.17, т.24 от ал. 1 на чл. 10 от ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза, не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и съответно са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления.

Такива обстоятелства не се установяват и от приетото становище на ДАНС. В справка на агенцията /ДАНС/ изрично е отразено , че становището относно жалбоподателката е положително.

Относно твърденията за „фиктивност“ на търговското представителство, следва да се има предвид, че твърдението, че чуждестранното дружество „Р. Е.“ има „минимална печалба“, е правно ирелевантно. В този смисъл възраженията на жалабоподателя са основателни, че търговското представителство по своята същност е неперсонифицирано образувание, което не извършва стопанска дейност и няма за цел да генерира печалба в България. Неговата функция е свързана с дейности като реклама, промоция и подготовка на договори, което е и декларираният предмет на дейност - „консултантски услуги“, както се твърди. Нито ЗЧРБ, нито ППЗЧРБ поставят изискване за определен финансов резултат на съответното дружество.

В тази връзка следва се има предвид, че по делото са представени безспорни доказателства, че търговското представителство е надлежно регистрирано в Българската търговско-промишлена палата (БТПП) с Решение от 13.03.2024 г. и в регистър БУЛСТАТ с ЕИК[ЕИК]. Видно от удостоверението от Агенцията по вписванията, към 16.07.2024 г. субектът е със статус „развиващ дейност“. Тези официални документи удостоверяват, че всички законови изисквания по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ са изпълнени и административния орган не е обосновал или представил доказателства в обратния смисъл.

Като е достигнал до противен правен извод, административният орган е постановил оспорената заповед при неправилно приложение на закона – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Несъстоятелен е и мотива, че разминаването между адреса на управление (с. В., обл. В. Т.) и притежавания от жалбоподателката имот (гр. С. В.) е индикация за фиктивност. Същият е лишен от правна логика, тъй като закона не поставя изискване за съвпадение на адресите, а дейността на търговския представител по своята същност мобилна и не е обвързана с конкретно физическо местоположение.

Съгласно трайната съдебна практика на ВАС и АССГ (напр. Р.№ 21011/ 18.06.2025 г. по адм. д. № 4040/2025 г. на АССГ; Р.№ 23881/10.07.2025 г. по адм. д. № 4623/2025 г. на АССГ), използването на стандартен формуляр не освобождава органа от задължението да посочи конкретни

фактически основания, съотносими към събраните доказателства за съответния кандидат, като бланкетното повтаряне на законовия текст или схематичното отбелязване на неуспешна проверка съставлява нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.

В процесния отказ липсва какъвто и да било анализ на приложените към заявлението писмени доказателства за наличието на вписано търговско представителство, надлежно регистрирано в Българската търговско-промишлена палата (БТПП) с Решение от 13.03.2024 г. и в регистър БУЛСТАТ с ЕИК[ЕИК], представеното удостоверение от Агенцията по вписванията, към 16.07.2024 г. с което се установява, че субектът е със статус „развиващ дейност“, съответния Сертификат № 1556/17.04.2025 г., Удостоверение от Агенцията по вписванията, Нотариален акт от 2013 г. за собственост на недвижим имот, банково удостоверение от „Юробанк България“ АД от 15.11.2023 г., с визирани налични парични средства в р-р на 7050 евро, 3 бр. визи. Липсата на анализ и противоречие с представените доказателства разкрива формален подход при формирането на волята на административния орган и обосновава извод за немотивираност на оспорения административен акт.

Ако административният орган е констатирал в хода на производството по ЗЧРБ за издаване на виза на нередности по документите е следвало да укаже на апликанта, да ги отстрани в определен срок, след което да постанови своя административен акт, което не е било направено.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже наличието на фактическите основания, посочени в акта. В настоящия случай органът твърди „фиктивност“, но не представя нито едно годно доказателство в подкрепа на това твърдение. Напротив, всички представени от жалбоподателката документи са автентични, не са налице основания за тяхната фиктивност или доказателства в тази връзка и удостоверяват изпълнението на законовите изисквания. Изводите на органа се градят на предположения, което е в противоречие с установената практика на ВАС, обективизирана в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на Пленума на ВС.

В тази връзка настоящият състав следва да посочи, че обжалваният отказ е немотивиран като и че ТР№16/75г., на ОСГК на ВС допуска възможност фактическите основания за издаване на акта да са изложени и в други подготвителни документи по издаването му, но това не е направено в настоящият случай. Съдът намира за необходимо да отбележи, че представеното положително становище от ДА „Национална сигурност“ е друг аргумент за основателност на заявлението.

Налице са доказателства за трайна икономическа и лична обвързаност на г-жа Ч. с Република България. Жалбоподателката е собственик на недвижим имот в [населено място] от 2013 г., придобит срещу значителна цена от близо 160 000 лв., поддържа банкова сметка в българска банка със салдо към 15.11.2023 г. от 10 513.89 лв. и впоследствие внесени 7050 ЕВРО и има чисто съдебно минало и валидна медицинска застраховка.

В рамките на дължимата съразмерна преценка административният орган е следвало да обсъди и множеството издадени визи на жалбоподателката, влизането ѝ на територията на Република България, липсата на данни за нарушения на визовия и миграционния режим, както и наличието на трайни икономически и социални връзки на Ч. със страната ни, включително финансови средства по банкова сметка в България и собствен недвижим имот, търговско представителството по пълномощие. Необсъждането на тези обстоятелства е в противоречие с принципа на чл. 35

АПК /така Решение № 8257 от 07.07.2021 г. по адм. д. № 3734/2021 г. на ВАС и цитираната в него съдебна практика/.

Отделно от това, съдът намира, че постановяването на отказ за виза на чужд гражданин, който притежава недвижим имот в България, банкови сметки и редовни документи, удостоверяващи търговска дейност /търговско представителство/ съставлява пряка намеса в правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. За да бъде оправдана такава намеса, съгласно чл. 8, § 2 от ЕКПЧ, администрацията следва да докаже реална заплахата за националната сигурност, обществения ред или правата на другите, каквито доказателства по делото не са ангажирани.

Принципно е недопустимо чрез налагане на процесния отказ да бъде нарушено основното право на личен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Нарушението на основното право на личен живот е гарантирано от конвенцията такова, което органът е длъжен да съблюдава. Постановяването на отказ за виза на чужд гражданин, който притежава недвижим имот в България, банкови сметки и редовни документи, удостоверяващи търговска дейност /търговско представителство/ съставлява пряка намеса в правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. За да бъде оправдана такава намеса, съгласно чл. 8, § 2 от ЕКПЧ, администрацията следва да докаже реална заплахата за националната сигурност, обществения ред или правата на другите, каквито доказателства по делото не са ангажирани. Точно обратното, налице са доказателства, че лицето не е заплахата за националната сигурност.

Изложените обстоятелства, разгледани в тяхната съвкупност, доказват наличието на „център на жизнен интереси“ в България, който попада под защитата на чл. 8 от ЕКПЧ. В този смисъл постановеният отказ, без да е извършена каквато и да е преценка за пропорционалност на намесата, представлява нарушение на това основно право. Съгласно практиката на ВАС (напр. Решение № 13981 от 12.11.2020 г. по адм.д. 6811/2020 г. и др.), при липса на данни за заплахата за националната сигурност, отказът за виза е несъразмерен.

Водим от горното съдът приема, че акта е немотивиран. Спазването на изискванията за форма на акта е от съществено значение, тъй като пречат както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличието на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото на 10.02.2025г. от Ч. М. В. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разностите:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски 10 лв. – 5,11 евро за държавна такса за образуване на делото и 70 лв. – 35,79 евро държавна такса за касационно оспорване. Заявени са разноски по делата от

жалбоподателя. Посочени са конкретни суми за адвокатски хонорар. Претендираните разноси от по 1000 лева адвокатски хонорар за 2 инстанции и адвокатски хонорар в размер на 500 евро за настоящата инстанция са недоказани, няма приложени доказателства за заплащането на адвокатския хонорар, няма приложен списък по чл. 80 ГПК за сторените разноси, в едно с доказателства за извършването им, нито е посочено основанието, въз основа на което се претендират. Доказани остават само 5,11 евро и 35,79 евро държавни такси.

Административен съд София- град, Трето отделение, 60-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. В. Ч., гражданин на Р. Ф., родена на 27. 11. 1972 г., Отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в С. П. – Р. Ф., по заявление № 25000533 от 18. 02. 2025 г.

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ консулска служба в Генералното консулство на Република България в С. П. – Р. Ф., за ново разглеждане на подаденото от Ч. М. В., гражданин на Р., дата на раждане 27/11/1972, паспорт №[ЕИК], издаден на 27.08.2024 г. Заявление № 25000533 от 18. 02. 2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване/виза вид "Д"/, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Ч. М. В., гражданин на Р., дата на раждане 27/11/1972, паспорт №[ЕИК], издаден на 27.08.2024 г., разноси по делото в размер на 40,90 евро /четиридесет евро и деветдесет цента/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: